

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **O. N.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2012, čj. KRPA-110438/ČJ-2012-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2012, čj. 1 A 51/2012 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 8. 2012, čj. KRPA-110438/ČJ-2012-000022, rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

[2] Rozhodnutí o zajištění napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 4. 10. 2012, čj. 1 A 51/2012 - 34.

[3] K námitce, že žalovaný nepostupoval ve věci přiměřeně, městský soud uvedl, že zvláštní opatření za účelem vycestování z území podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, může správní orgán uložit v případě důvodného nebezpečí, že cizinec v době stanovené k vycestování z území nevycestuje. Je na uvážení správního orgánu, aby zvolil adekvátní prostředek, jímž zajistí realizaci správního vyhoštění. Žalovaný řádně zdůvodnil, proč přistoupil přímo k zajištění cizince. Nepřekročil přitom svou diskreční pravomoc, jestliže předchozí nerespektování správních rozhodnutí o vyhoštění žalobce posoudil za důvod, pro který nepřistoupil k uložení mírnějšího donucovacího opatření. Zajištění je podle soudu zcela adekvátní, neboť zvláštní opatření za účelem vycestování cizince by v daném případě byla nedostatečná a neúčinná.

[4] Městský soud shledal, že rozhodnutí žalovaného je v souladu s rozhodnutími Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, na které žalobce odkazoval. Není pravdou, že jediným důvodem pro zajištění žalobce byl jeho nelegální pobyt. Nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění soud považuje za závažný důvod. Žalobce jen v obecné rovině namítl, že došlo k porušení zákona o pobytu cizinců, správního řádu a Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a dále, že správní orgán nerespektoval judikaturu. Neuvedl však, jaké jeho konkrétní právo bylo porušeno a jaké skutečnosti měl vzít správní orgán na vědomí. Z rozhodnutí žalovaného jsou zřejmé úvahy, které ho vedly k rozhodnutí o zajištění, i důvody, proč neshledal dostatečným uložení mírnějšího opatření. Závěr žalovaného není v logickém rozporu s vyhodnocením skutkového stavu věci. Nedošlo ani k libovůli ze strany žalovaného.

[5] Žalobce se domnívá, že se nacházel na území republiky oprávněně, neboť se řídil poučením obsaženým v Potvrzení o podání žádosti o vízum nad 90 dnů za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců; v něm je odkázáno na § 60 odst. 7 téhož zákona. Městský soud k této námitce uvedl, že na základě předmětné žádosti je oprávněn na území pobývat ten cizinec, který již před podáním žádosti byl oprávněn k pobytu. Žalobce před podáním žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu, nikoliv na základě dlouhodobého víza, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného dle zvláštního právního předpisu, jak předpokládá § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Soud proto nesouhlasí, že došlo k porušení práv žalobce nabytých v dobré víře.

[6] Městský soud shrnul, že skutkový stav vyplývající ze správního spisu dostatečně odůvodňuje závěr žalovaného, že je zde dáno nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Zároveň nepochybně došlo k naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[7] Správní orgán v řízení o zajištění cizince musí předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání podle mezinárodní smlouvy možné, a to v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo pokud v řízení vyšly najevo. Soud na rozdíl od žalobce nepovažuje za takovou

překážku probíhající řízení o povolení k trvalému pobytu za situace, kdy je správnímu orgánu z obsahu spisového materiálu zřejmé, že žádosti cizince nebude vyhověno.

III.

[8] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel má za to, že nebyly splněny podmínky pro jeho zajištění ani pro konání řízení o správním vyhoštění, jelikož na území České republiky pobýval v době zajištění legálně. Ministerstvo vnitra jej výslovně poučilo, že v souladu s § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se považuje pobyt účastníka do pravomocného rozhodnutí o žádosti o vízum na 90 dnů za účelem strpění za pobyt oprávněný, resp. za pobyt ekvivalentní. Stěžovatel byl v době od 27. 1. 2012 do svého zadržení dne 29. 8. 2012 v dobré víře, že na území republiky pobývá oprávněně. V tomto období opakovaně kontaktoval ministerstvo, aby se informoval o své žádosti. Nikdy mu nebylo sděleno podezření o neoprávněnosti jeho pobytu. Po celou dobu se zdržoval na adrese svého hlášeného pobytu, kde také přebíral případnou poštu. O žádosti o nové posouzení důvodů vedoucích k neudělení dlouhodobého víza nebylo doposud pravomocně rozhodnuto. Pokud se správní orgán domníval, že stěžovatelova žádost o trvalý pobyt je nedůvodná, resp. zjevně právně nepřipustná, měl řízení neprodleně zastavit s poučením, že mu z podané žádosti neplynou práva a neměl vydávat potvrzení s ujištěním o oprávněnosti pobytu stěžovatele.

[10] Městský soud přehlédl, že žalovaný opomenul námitku, že stěžovatel pobýval na území České republiky oprávněně. To ovlivnilo hodnocení otázky, zda došlo k maření dříve vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění. K tomu stěžovatel odkázal na judikaturu Ústavního soudu týkající se zásady přiměřenosti postupu správního orgánu a uplatňování jeho pravomoci při zasahování do práv a oprávněných zájmů dotčených osob (sp. zn. Pl. ÚS 28/98 a sp. zn. Pl. ÚS 5/01).

[11] Stěžovatel odmítl tvrzení žalovaného, že v jeho případě existovalo nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho předešlé jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku České republiky. Podle žalovaného byl stěžovatel zajištěn z důvodu, že jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců. Žalovaným prezentovaná aplikace § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je nezákonná, neboť opomíjí interpretaci hlavy XI. zákona o pobytu cizinců, Listinu základních práv a svobod a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 12/2009 - 61), případně Ústavního soudu, která vyžaduje, aby základní práva byla vykládána široce a výjimky z těchto práv naopak restriktivně. Stěžovatel s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 5/2010-74, konstatoval, že mimořádnost zajištění cizince a omezení jeho ústavně garantované osobní svobody je nutno vnímat v kontextu celé hlavy XI. zákona o pobytu cizinců jako „vytyčení před závorkou“. Zajištění cizince představuje mimořádný institut, který musí být podložen závažnými důvody a který musí být užit jen ve výjimečných případech, kdy jiné řešení než omezení osobní svobody nepřichází v úvahu. Stěžovatel dále poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. 3 A 33/2011, podle kterého dlouhodobý neoprávněný pobyt na území České republiky je pro závěr o hrozbě maření či ztěžování rozhodnutí o správním vyhoštění nedostatečný.

[12] V rozhodnutí o zajištění stěžovatele nejsou posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty. Místo vyčerpávajícího zdůvodnění toho, proč nebylo shledáno dostatečným užití zvláštního opatření za účelem vyhoštění, žalovaný pouze stroze konstatoval, že zvláštní opatření neuložil zejména z důvodu nebezpečí skrývání se stěžovatele. To podložil paušalizováním o neoprávněném pobytu a nerespektování správního vyhoštění. Stěžovatel přitom po celou dobu tvrzeného neoprávněného pobytu pobýval na hlášené adrese a sám se opakovaně dostavoval ke správnímu orgánu, tak jako v den svého zajištění. Žalovaný nezdůvodnil, na základě jakého konkrétního jednání stěžovatele dovodil, že se bude skrývat a že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nebude zřejmě dostatečné. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a neodpovídá zákonným požadavkům na odůvodnění.

[13] Stěžovatel poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vztahující se k otázce přezkumu správního uvážení s tím, že součástí přezkumu soudů je i posouzení, zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného vyhodnocení skutkových zjištění. Napadené rozhodnutí lze podle stěžovatele označit za projev libovůle žalovaného.

[14] Správní orgán se již v řízení o zajištění musí zabývat možnými důvody znemožňujícími vycestování. Mezi tyto důvody patří i situace, kdy by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Podle stěžovatele je důvodem znemožňujícím jeho vyhoštění či vycestování probíhající řízení o povolení k trvalému pobytu či o žádosti o vízum za účelem strpění. Žalovaný se touto otázkou nezabýval, ačkoliv mu byla nepochybně známa. Nevyjádlil se ani k otázce případných rodinných vazeb žalobce na území České republiky. I toto pochybení žalovaného má za následek nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí.

IV.

[15] Žalovaný nevyužil svého oprávnění podat vyjádření ke kasační stížnosti.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím ze dne 15. 7. 2006, čj. SCPP-1152/PH-OPK3-SV-2006, bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a zakázán vstup na území České republiky po dobu 3 let. Rozhodnutím ze dne 16. 9. 2008, čj. CPPH-21454/ČJ-2008-60-KP, bylo stěžovateli uloženo nové správní vyhoštění a zakázán vstup na území České republiky po dobu 5 let. Dne 25. 9. 2008 stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Toto řízení bylo pravomocně ukončeno dne 5. 12. 2012 a následně mu byl ustanoven výjezdní příkaz s platností od 29. 12. 2012 do 27. 1. 2012. Stěžovatel požádal dne 26. 1. 2012 o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a dále o trvalý pobyt. Ministerstvo vnitra stěžovatele

dne 1. 8. 2012 pod čj. OAM-78-10/ST-2012 informovalo, že se mu dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu neuděluje. Dne 30. 8. 2012 bylo stěžovateli oznámeno zahájení řízení o správním vyhoštění z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a téhož dne bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců.

[19] Podstata této kasační stížnosti spočívá v otázce, zda byly splněny zákonné předpoklady pro zajištění stěžovatele. Podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců by bylo možno zajistit stěžovatele za předpokladu, že mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a současně pokud by zde bylo shledáno nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a pokud cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

[20] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 - 150 (viz také rozsudek tohoto soudu ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 12/2009 - 61), vyslovil, že správní orgán má povinnost zabývat se již v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, a to v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. Možné překážky musí předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, alespoň potenciálně možné. S ohledem na uvedený závěr má i v řízení o zajištění cizince své místo otázka, zda bylo možné se stěžovatelem zahájit řízení o správním vyhoštění, jestliže tvrdil, že se na území České republiky nacházel legálně.

[21] Podle § 33 odst. 1 písm. c) udělí Ministerstvo vnitra vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území. Ustanovení § 69 daného zákona určuje, které žádosti o povolení k trvalému pobytu se podávají na zastupitelském úřadu a které přímo u Ministerstva vnitra.

[22] Poté, co stěžovatel požádal dne 26. 1. 2012 o udělení tohoto typu víza, Ministerstvo vnitra mu potvrdilo podání žádosti a v tomto potvrzení současně poukázalo na § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle kterého pokud nebylo o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti. Stěžovatel má na základě této skutečnosti za to, že se jeho pobyt stal oprávněným.

[23] Nejvyšší správní soud zohlednil obsah důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým došlo k novelizaci § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve shora citovaném znění. Důvodová zpráva uvádí, že navrhovaná změna směřuje „k řešení případů, kdy cizinec je držitelem platného oprávnění k pobytu, ale před vydáním rozhodnutí o jeho žádosti o trvalý pobyt uplyne platnost jeho dosavadního pobytového oprávnění (...) Vízum za účelem strpění pobytu na území bude vydáváno pouze cizinci, který splňuje podmínky k tomu, aby žádost o povolení trvalého pobytu mohl podat za svého pobytu na území České republiky.

Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu nebude umožněno na území podat cizinci, který je držitelem výjezdního příkazu - viz návrh úpravy § 69 odst. 5.“

[24] Podle poukazovaného § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců podává žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu (zákon v poznámce pod čarou odkazuje na zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců); žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu. Důvodová zpráva k tomuto ustanovení uvádí: „*navrhovaná změna souvisí s navrhovanými změnami v § 33 odst. 1 písm. c). Cílem je zamezit věcnému projednávání účelových žádostí podaných cizinci, kteří pobývají na území České republiky např. na základě výjezdního příkazu. Pobyt na základě výjezdního příkazu se do doby 5 let nepřetržitého pobytu na území České republiky nezapočítává a cizinec nemůže získat trvalý pobyt podle § 68. Vydané vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území České republiky však cizinci umožňuje žádat i o další pobytové tituly a prodlužovat tak účelově svůj pobyt na území bez výhledu na dlouhodobější legalizaci pobytu. Řízení o takové žádosti bude zastaveno a nebude vydáváno vízum za účelem strpení pobytu na území České republiky podle § 33.*“

[25] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ne každé podání žádosti podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zakládá možnost legálního setrvání na území. Dobrodiní zákona obsažené v § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců lze aplikovat jen v případech, kdy je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu, přičemž je oprávněn podat žádost o trvalý pobyt z území České republiky a současně, kdy příslušný správní orgán nerozhodne o žádosti v předepsané lhůtě. Stěžovatel požádal o získání tohoto víza předposlední den platnosti výjezdního příkazu.

[26] Ačkoliv výjezdní příkaz umožňuje cizinci s ohledem na § 17 zákona o pobytu cizinců legálně pobývat přechodně na území republiky, výjezdní příkaz není ani vízem, ani pobytovým oprávněním. Jedná se o doklad, který opravňuje cizince k pobytu na území poté, co mu zaniklo právo na setrvání na území České republiky: např. po zrušení nebo uplynutí platnosti krátkodobého víza, po ukončení přechodného pobytu na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, k němuž se vízum nevyžaduje, nebo při správním vyhoštění, po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, nebo po ukončení poskytování ochrany na území. Cizinec je na jeho základě oprávněn pobývat po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z tohoto území; zákon nepředpokládá jeho obnovení (srov. § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).

[27] K otázce, zde stěžovatel mohl podle § 69 zákona o pobytu cizinců požádat o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, Nejvyšší správní soud uvádí, že ze správního spisu nelze postavit na jisto, na základě jakého důvodu vymezeného v § 66 - § 68 zákona o pobytu cizinců podal žádost. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazoval na § 68 zákona o pobytu cizinců s tím, že stěžovatel nesplňuje podmínku pro podání žádosti u Ministerstva vnitra. V rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 18. 12. 2012, čj. KRPA-

110438/ČJ-2012-000022, uvedl, že stěžovatel požádal o trvalý pobyt na základě § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Tuto žádost je oprávněn podat rovněž na zastupitelském úřadu, nikoliv na území České republiky. Tak jako tak se tedy jednalo o žádost, o které je třeba řízení zastavit postupem podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[28] S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že stěžovatel nemohl být v dobré víře, že mu svědčí oprávnění plynoucí z § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Podle Nejvyššího správního soudu je ovšem v posuzované věci rozhodující to, že i kdyby byl shledán jakýkoliv důvod pro závěr, že se tu stěžovatel nacházel legálně po dobu rozhodování Ministerstva vnitra o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je nepochybné, že se zda nenacházel legálně v okamžiku svého zajištění. Ministerstvo vnitra totiž vydalo dne 1. 8. 2012 informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění. Stěžovatel podal dne 29. 8. 2012 (tedy v den, kdy byl zadržen) žádost o nové posouzení důvodů vedoucích k neudělení dlouhodobého víza. Podání této žádosti nemá s ohledem na § 180e odst. 2 zákon o pobytu cizinců odkladný účinek. Stěžovatel se tedy nemohl z titulu podání žádosti o nové posouzení důvodů neudělení daného víza ani z důvodu dosud nerozhodnuté žádosti o povolení k trvalému pobytu dovolávat legálnosti svého pobytu na území České republiky v okamžiku svého zajištění. Přitom nepředložil jiný titul, na jehož základě by bylo možno dovozovat, že se v okamžiku zajištění a zahájení řízení o správním vyhoštění nacházel na území České republiky oprávněně.

[29] Není proto důvodná stížná námitka, že městský soud přehlédl, že stěžovatel pobýval na území republiky legálně. Nejvyšší správní soud uzavírá, že se městský soud touto námitkou sice stručně, ale přezkoumatelným způsobem vypořádal.

[30] Pokud jde o samotné rozhodnutí o zajištění stěžovatele, Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem žalovaného i městského soudu, podle nichž byly v dané věci dány důvody pro zajištění stěžovatele, a nikoliv pro použití mírnějších prostředků v podobě zvláštních opatření.

[31] V obecné rovině platí zásady vyplývající ze stěžovatelem odkazované judikatury. Zajištění cizince by mělo být posledním prostředkem použitým za účelem realizace správního vyhoštění. Přistoupit k zajištění cizince lze až po předchozím posouzení, zda by nebylo pro daný účel dostačující využití tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území (§ 123b odst. 1, příp. § 123c odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Současně je třeba zohlednit konkrétní okolnosti daného případu. Při rozhodování o zajištění musí správní orgán sledovat účel institutu zajištění, kterým je především zabránit maření výkonu správního vyhoštění. Pro úplnost lze konstatovat, že stěžovatelem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, čj. 9 As 5/2010 - 74, se týká možnosti zajištění cizince za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy dle § 129 zákona o pobytu cizinců. Jeho závěry nelze přímo vztáhnout na stěžovatelův případ.

[32] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem i s žalovaným, že z jednání stěžovatele před jeho zajištěním je zřejmé, že aplikace těchto zvláštních opatření by nebyla pro realizaci správního vyhoštění dostačující. Není pravdou, že jediným důvodem pro zajištění stěžovatele byl jeho nelegální pobyt na území České republiky. Stěžovatel se snažil

dostupnými prostředky oddálit své vycestování z České republiky, aniž by mu svědčil titul pro oprávněný pobyt v režimu zákona o pobytu cizinců. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovateli bylo v minulosti uloženo dvakrát správní vyhoštění, přičemž ani v jednom případě se vyhoštění nepodařilo realizovat. Nedobrovolné vycestování z území České republiky stěžovatel oddálil vstupem do řízení o mezinárodní ochraně, v němž byla jeho žádost shledána jako účelová. Stěžovatel je veden v evidenci nežádoucích osob. Jeho dosavadní jednání během mnohaletého pobytu na území České republiky nevytváří předpoklad, že by v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění z území skutečně a dobrovolně vycestoval. Obavy žalovaného, že by se ani v tomto případě nepodařilo správní vyhoštění uskutečnit, byly tedy zcela na místě. Přijaté omezení jeho svobody je proto proporcionální účelu zajištění, tedy realizaci vyhoštění.

[33] Byť je rozhodnutí žalovaného o zajištění stručné, je přezkoumatelné a zákonné. Úvaha žalovaného o nevhodnosti užití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování je dostatečná a nikterak nepřekračuje ani nezneužívá meze svěřeného správního uvážení. Není ani v logickém rozporu se zjištěným skutkovým stavem věci. Právě ve skutkových okolnostech věci Nejvyšší správní soud shledává dostatečnou oporu pro závěr, že v případě stěžovatele jednak nebylo na místě využití zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území a jednak že zde byly shledány důvody pro jeho zajištění. Nelze se proto ztotožnit s tvrzením stěžovatele o tom, že jeho zajištění je důsledkem libovůle žalovaného.

[34] Nejvyšší správní soud ani městský soud nepochybovali, že se správní orgán má při rozhodování o zajištění cizince zabývat tím, zda je u něj výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (viz zmiňované usnesení rozšířeného senátu čj. 7 As 79/2010 - 150). Takovou úvahou se správní orgán, byť stručně, zabýval; ostatně ze správního spisu vyplývá, že o vyhoštění žalobce již bylo rozhodnuto. Stěžovatel má za to, že jeho zajištění je nezákonné, jelikož je v rozporu s mezinárodními závazky z důvodů probíhajícího řízení o povolení k trvalému pobytu či o žádosti o vízum za účelem strpení pobytu. Stěžovatel neuvedl, s jakými konkrétními mezinárodními úmluvami by jeho zajištění mělo být v rozporu. Takové porušení neshledal ani samotný Nejvyšší správní soud. Stěžovatel v této souvislosti žalovanému dále vytkl, že se nezabýval jeho případnými rodinnými vazbami na území České republiky. Stěžovatel ani tuto námitku nekonkretizoval a neuvedl, jaké závěry by z tohoto posouzení měly vyplynout. Stěžovatel do protokolu sepsaného dne 30. 8. 2012 v souvislosti se zahájeným řízením o správním vyhoštění toliko vypověděl, že na území České republiky žije se svou ukrajinskou družkou (přičemž posléze bylo upřesněno, že jeho družka zde pobývá na vízum za účelem strpení pobytu). Stěžovatel tedy v době vydání rozhodnutí o zajištění neuvedl žádnou skutečnost, na jejímž základě by nebylo možné o zajištění rozhodnout.

[35] Stěžovatel v kasační stížnosti dále rozvedl, že rozhodování o zajištění je spjato se zásadou předvídatelnosti a vyloučení svévole. Současně odkázal na judikaturu týkající se soudního přezkumu správního uvážení a na zákaz svévolného postupu a neporušitelnosti principu právní jistoty. Z uvedeného je podle stěžovatele zřejmé, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a lze jej označit za projev libovůle žalovaného. Stěžovatel dále uvedl, že správní orgány musejí při rozhodování o zajištění postupovat s maximální obezřetností a důkladně zkoumat důvodnost zajištění.

[36] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že celá tato část kasační stížnosti je natolik obecná, že z ní nelze dovodit, jaká pochybení stěžovatel žalovanému nebo městskému soudu vytýká. Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn domýšlet kasační důvody za stěžovatele. Pro řádně projednatelnou námitku je třeba, aby stěžovatel opřel své přesvědčení o nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o konkrétní skutkové a právní důvody. Tyto požadavky shora uvedené nesplňuje, proto se k této části kasační stížnosti Nejvyšší správní soud blíže nevyjadřoval. Stěžovatel také poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38, vztahující se k rozhodování o humanitárním azylu a jeho soudnímu přezkumu. Ani z poukazu na toto rozhodnutí či rozhodnutí Ústavního soudu nelze dovodit, co konkrétně stěžovatel napadenému rozsudku nebo rozhodnutí žalovaného vytýká.

[37] Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným. Protože v řízení neshledal ani jiné nedostatky, ke kterým je podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti, kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. září 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu